

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžrk/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 1016201247
Dátum vydania rozhodnutia: 2. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1016201247.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v právnej veci žalobcu: Z. A., R.. Z.. D., F. XX, U., zastúpený: Advokátska kancelária Mgr. Karol Haľapka, s.r.o., Vretenová 4, 841 04 Bratislava proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-BAOOP2-2016/052062-005/JBI z 10.5.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/154/2016-135 z 23.1.2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/154/2016-150 z 20.5.2020, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Žalobca sa (všeobecnou) správnu žalobou osobne podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 14.7.2016 domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.: OU-BA-OOP2-2016/052062-005/JBI z 10.5.2016 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru č. OUBA-PLO 0249258/2015/9984/2015/KVA z 30.12.2015, ktorým bolo podľa § 7 ods. 1 zákona číslo 64/1997 Zb. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim, zastavené konanie vo veci vysporiadania vlastníctva pozemkov v záhradkovej osade ZO SSZ č. 4-13 Morava na Kaštieli, k.ú. D. Q. T., začaté na základe návrhu z 22.12.2008.

2. Napadnutým uznesením č.k. 1S/154/2016-135 z 23.1.2020 krajský súd podľa § 99 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zastavil konanie, pretože zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP.

3. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené dňa 13.5.2016 a lehota na podanie žaloby uplynula dňa 13.7.2016, ktorý deň pripadol na stredu a nebol to ani deň pracovného pokoja. Keďže žalobca podal žalobu osobne až dňa 14.7.2016, t.j. jeden deň po uplynutí dvojmesačnej lehoty od oznámenia rozhodnutia žalovaného a zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť (§ 181 ods. 4 SSP), bolo možné konštatovať, že žalobca podal žalobu oneskorene, čo je samotný dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. d) SSP.

4. Krajský súd súčasne uviedol, že podaná žaloba neobsahovala všetky náležitosti podľa § 182 ods. 1 SSP. Z jej znenia nebolo vôbec zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Žalobca v žalobe poukázal len na priebeh správneho konania, resp. aj na postup, ktorý predchádzal začatiu konania vo veci a ako sa žalovaný vysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní. K uvedenému konštatovaniu krajský súd následne dodal, že "Ak správna žaloba nemá zákonom požadované náležitosti, správny súd je povinný vyzvať žalobcu, aby odstránil vady v lehote, ktorú mu súčasne určí, no doplnená žaloba obsahujúca všetky povinnosti v zmysle ust. § 182 a § 183 SSP musí byť podaná v lehote na podanie správnej žaloby. Postup súdu podľa ust. § 59 ods. 1 SSP, teda vydanie uznesenia, ktorým súd vyzve žalobcu na doplnenie žaloby, je v tomto prípade nadbytočný, nakoľko s ohľadom na prekluzívnu lehotu podľa § 183 v spojení s § 181 ods. 1 a ods. 4 SSP by súd na doplnené argumenty - žalobné dôvody už nemohol relevantne prihliadať, keďže žalobné dôvody by boli objektívne doplnené až po uplynutí lehoty na podanie žaloby podľa § 183 v spojení s § 181 ods. 1 SSP. S poukazom na vyššie uvedené objektívne skutočnosti, teda, že žalobcom podaná žaloba nemá zákonom požadované náležitosti a ich doplnenie nie je možné v prekluzívnej dvojmesačnej lehote, súd zistil v konaní nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno účinne odstrániť, a preto súd postupom podľa § 99 písm. b) SSP konanie zastavil."

5. Z vyššie citovaného je teda zrejmé, že krajský súd zastavil konanie z dôvodu, že podaná žaloba nemala zákonom ustanovené náležitosti a tieto nebolo možné doplniť, pretože lehota na podanie žaloby uplynula, keďže i samotná žaloba bola podaná oneskorene.

II.

Konanie na kasačnom súde

A)

6. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako i kvôli nesprávnemu právnomu posúdeniu veci podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, resp. ho zmeniť tak, že sa rozhodnutie žalovaného ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Sťažovateľ súčasne navrhol priznať mu právo na náhradu trov konania, resp. kasačného konania.

7. V rámci sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti sťažovateľ v podstate tvrdil, že:

- preskúmané rozhodnutie mu bolo doručené až 15.5.2016, pričom túto skutočnosť majú potvrdzovať dve doložené fotokópie a to fotokópia obálky a žiadosť o info služby,
- krajský súd nesprávne aplikoval znenie § 182 a § 183 SSP, pretože podaná žaloba mala byť doplnená postupom podľa § 59 a § 58 ods. 2 SSP.

B)

8. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti písomne nevyjadril.

III.

Právne závery kasačného súdu

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp.zn. 5Sžrk/3/2020. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523439'&ucin-k-dni='30.12.9999'> preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523443'&ucin-k-dni='30.12.9999'>), preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jej vydaniu, pričom pri svojom rozhodovaní bol vedený nasledujúcimi právnymi úvahami.

11. Fundamentálnou právnou otázkou, s ktorou sa musel kasačný súd vzhľadom na formuláciu sťažnostných bodov vysporiadať, bola otázka včasného podania (všeobecnej) správnej žaloby proti rozhodnutiu žalovaného.

12. Lehotu na podanie (všeobecnej) správnej žaloby zo strany účastníka administratívneho konania, t.j. fyzickej alebo právnickej osoby upravuje znenie § 181 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého takáto správna žaloba musí byť vo všeobecnosti podaná v lehote dvoch mesiacov od oznámenia napádaného rozhodnutia, pričom v zmysle § 181 ods. 4 SSP zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

13. V predmetnej veci bolo sporné, kedy došlo k oznámeniu rozhodnutia žalovaného sťažovateľovi.

14. Kasačný súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že k písomnému vyhotoveniu rozhodnutia žalovaného je pripojená doručka, z ktorej vyplýva, že dané rozhodnutie malo byť sťažovateľovi doručené 13.5.2016. Na tejto doručke je pritom uvedená spisová značka rozhodnutia žalovaného, meno, priezvisko a adresa sťažovateľa ako adresáta a dátum prevzatia „13.V.2016“.

15. Zo sťažovateľom doložených fotokópií listín pritom ním tvrdený dátum doručenia rozhodnutia žalovaného, t.j. deň 15.5.2016 nevyplýva. Na fotokópii obálky nie je dátum doručenia vôbec vidno a hore rukou vyznačený nápis „došlo 16.V.2016“ nie je relevantným dokladom o doručení. Rovnako ani na fotokópii predloženej žiadosti o info služby, vystavenej Slovenskou poštou, a.s., nie je deň doručenia predmetnej zásielky uvedený a z jej obsahu je len zrejmé, že daná zásielka bola na poštovú prepravu podaná 11.5.2016.

16. Z uvedeného je teda zrejmé, že sťažovateľ nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázal, že preskúmané rozhodnutie mu bolo doručené 15.5.2016. Dôkazné bremeno je pritom v tomto smere jednoznačne na strane sťažovateľa. Potvrdenie o doručení písomnosti známe ako „doručenka“ je totiž verejnou listinou, pričom údaje v doručke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. I keď normatívne je takéto vymedzenie doručky obsiahnuté v § 111 ods. 1 Civilného sporového poriadku a teda sa vzťahuje na doručovanie do vlastných rúk zo strany civilného prípadne i správneho súdu (§ 25 SSP), je vzhľadom na totožný spôsob doručovania namieste analogicky aplikovať rovnaký záver aj na doručku v rámci doručovania písomností v správnom, resp. administratívnom konaní. To znamená, že ak sťažovateľ nepredložil vo vzťahu k doručke obsiahnutej v administratívnom spise žiaden relevantný dôkaz opaku, je potrebné vychádzať z údajov o

doručení uvedeného v doručení. Ak teda v danom prípade z doručenia nesporne vyplýva, že preskúmané rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 13.5.2016, bol posledným dňom v zmysle § 181 ods. 1 SSP na podanie (všeobecnej) správnej žaloby deň 13.7.2016. Pokiaľ preto sťažovateľ podal svoju žalobu osobne na krajskom súde až 14.7.2016, podal ju oneskorene.

17. Záver krajského súdu o oneskorení podaní (všeobecnej) správnej žaloby bol preto správny.

18. Oneskorené podanie správnej žaloby je pritom vždy dôvodom na jej odmietnutie v zmysle § 98 ods. 1 písm. d) SSP.

19. Ako obiter dictum možno uviesť, že krajský súd pochybil, ak v danej veci rozhodol o zastavení konania podľa § 99 písm. b) SSP. V zásade totiž platí, že ak sú súčasne splnené dôvody jednak pre odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP ako i pre zastavenie konania podľa § 99 SSP, má prednosť odmietnutie žaloby. Dôvody odmietnutia žaloby sú totiž spojené s procesnými prekážkami, ktoré odpočiatku znemožňujú vecné prejednanie žaloby (vid' Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 532, 546 a 547 s.). Uvedená hierarchia je nakoniec premietnutá aj do znenia § 99 písm. b) SSP. V jeho zmysle je daná povinnosť správneho súdu zastaviť konanie z dôvodu existencie neodstrániteľnej prekážky konania, len ak nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP. Pokiaľ preto bola oneskorene podaná žaloba, pri ktorej bolo jednoznačne možné určiť, o aký druh žaloby v zmysle § 6 ods. 1 SSP ide, nie je zo strany správneho súdu namieste následne uvažovať nad postupom v zmysle § 59 ods. 1 SSP. Inak povedané odmietnutie žaloby z dôvodu jej oneskoreného podania podľa § 98 ods. 1 písm. d) SSP má vždy prednosť pred zastavením konania podľa § 99 písm. b) z dôvodu nemožnosti doplnenia zákonných náležitostí žaloby. Opísaný nesprávny záver krajského súdu však sám o sebe nemohol byť dôvodom pre zrušenie preskúmaného uznesenia krajského súdu, pretože túto skutočnosť jednáť sťažovateľ v sťažnostných bodoch kasačnej sťažnosti explicitne nenamietal a súčasne z dôvodu procesnej ekonomie by nebolo namieste zopakovať správne súdne konanie v danej veci len kvôli tomu, aby formálne správne došlo k nahradeniu rozhodnutia o zastavení konania rozhodnutím o odmietnutí žaloby.

20. S poukazom na uvedené dôvody dospel kasačný súd k záveru, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné podľa § 461 SSP zamietnuť.

21. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod ani na postup podľa § 168 SSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

